

Κυριακή 24η Ἰανουαρίου 2021

Κυριακή 14η Λουκᾶ

(Λκ. 18, 35 – 43)

«Ἰησοῦ υἱέ Δαυῖδ, ἐλέησόν με» (Λκ. 18, 38)

Μία κραυγή διαπερνάει τή θορυβώδη ἀτμόσφαιρα τοῦ ὄχλου σήμερα. Εἶναι ἡ κραυγή τοῦ τυφλοῦ ζητιάνου, πού προσπαθεῖ μέ τήν ἐπαιτεία νά ἐπιβιώσει στήν πολυάνθρωπη Ἱεριχώ. Ζητάει τό ὑλικό περίσσευμα τῶν συνανθρώπων του, διότι γνωρίζει πώς δέν μποροῦν νά τοῦ προσφέρουν κάτι περισσότερο.

Σήμερα μαθαίνει κάτι ἐξαιρετικό. Στήν πόλη του ἔφτασε ὁ μέγας ἐπισκέπτης τῆς ἀνθρωπότητας. Πρόκειται νά περάσει ἀπό μπροστά του ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ ἕνας καί

ἀληθινός Θεός. Ἀμέσως μέσα του ἀνθίζει ἡ ἐλπίδα καί ἡ προσδοκία τῆς μεγάλης συνάντησης μέ τό Λυτρωτή. Ἀγωνίζεται, λοιπόν, μέ ἀπροσμέτρητη ἐπιμονή καί μέ ἀξιοθαύμαστο δυναμισμό νά ἐπιτύχει αὐτή τή συνάντηση μέ τόν Κύριο. Ὄταν τό καταφέρνει, τότε ξεδιπλώνει τήν πίστη του, ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται πώς εἶναι ὁ μυστικός του θησαυρός.

Φωνάζει πρὸς τό Χριστό: «Ἰησοῦ υἱέ Δαυΐδ, ἐλέησόν με». Μέ τά λόγια του αὐτά ὁ τυφλός θεολογεῖ. Ἡ θεολογία δέν εἶναι ὑπόθεση τοῦ σπουδαστηρίου. Εἶναι κάτι πού βγαίνει μέσ' ἀπό τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ θεολογία πηγάζει μέσ' ἀπό καρδιές πού ἔχουν πόθο καί πόνο. Πόθο γιά τό Θεό καί πόνο γιά τήν κατάντια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ τυφλός ποθεῖ τό Θεό καί πονάει γιά τήν κατάστασή του, ποθεῖ τό φῶς καί πονάει γιά τό σκοτάδι, ποθεῖ τήν ἐλευθερία καί πονάει γιά τά δεσμά τῆς ἄγνοιας. Μέσ' ἀπό τόν

πόθο του για τό Χριστό καί ἀπό τόν πόνο για τόν ἑαυτό του θεολογεῖ εὐστοχα καί μυστικά.

Κατ' ἀρχήν μέ τή λέξη «Ἰησοῦ» ὁμολογεῖ τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου. Φωνάζει τό ἀνθρώπινο ὄνομα τοῦ Σωτήρα, για νά δείξει πώς ὁ Χριστός εἶναι κανονικός ἄνθρωπος, τέλειος κατά πάντα, χωρίς κάτι διαφορετικό ἀπό τούς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους. Μέ τήν ὁμολογία τῆς ἀνθρώπινης φύσης τοῦ Ἰησοῦ γίνεται ἡ κατάργηση τῆς ἀπόστασης ἀνάμεσα στήν ἀνθρωπότητα καί στή Θεότητα. Ἀπό τή στιγμή πού ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος γκρεμίζεται ὁ μεσότοιχος τῆς ἔχθρας καί τῆς ἄγνοιας, πού κτίσθηκε ἀπό τήν ἀμετανοησία τῶν πρωτοπλάστων. Ὡς τέλειος ἄνθρωπος ὁ Χριστός μπορεί νά συμμεριστεῖ τόν ἀνθρώπινο πόνο, νά συμπονέσει. Μέ τή δύναμή Του ὡς τέλειος Θεός νά θεραπεύσει. Ὡς τέλειος ἄνθρωπος εἶναι προσιτός, συγκαταβατικός καί ἐλεήμων.

Κατά δεύτερον μέ τίς λέξεις: «υιέ Δαυΐδ» ὁ τυφλός ὁμολογεῖ τό λυτρωτικό χαρακτήρα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπό τή διδασκαλία τῶν προφητῶν γνωρίζει πώς ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαυΐδ. Ὅταν προσφωνεῖ τόν Ἰησοῦ ὡς υἱό τοῦ Δαυΐδ, Τόν ἀναγνωρίζει ὡς Σωτήρα καί Λυτρωτή. Τό ὅτι εἶναι γόνος τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας τοῦ Δαυΐδ ἀποδεικνύει τό μεσσιανικό του χαρακτήρα. Αὐτός ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας δέν ἔρχεται στόν κόσμον γιά νά τακτοποιήσῃ ἐφήμερες ὑποθέσεις. Ἐρχεται γιά νά σώσῃ τόν ἄνθρωπον μέσ' ἀπό τή μυστική ἔνωση μαζί του. Ὁ τυφλός, λοιπόν, στό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ δέν βλέπει ἀπλῶς τό θεραπευτή του, βλέπει τό Σωτήρα του. Βλέπει τό Θεό του. Αὐτός ὁ βαθύτατος πόθος τῆς σωτηρίας εἶναι πού τόν κάνει νά ἐπιμένῃ τόσο πολύ στό νά συναντήσῃ τό Λυτρωτή. Γιά τόν τυφλό ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνον ὁ δωρητής τοῦ σαρκικοῦ φωτός. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἴδιος τό μοναδικό φῶς τῆς ὑπαρξῆς του, ὅπως κάπου

ἄλλου, ὡς Λυτρωτῆς, διακηρύττει: «ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

Τέλος ὁ τυφλὸς προσθέτει καὶ ἓνα ρῆμα. Φωνάζει στό Χριστό: «ἐλέησόν με». Μέ τόν τρόπο αὐτό παραδέχεται τήν ἀνεπάρκειά του. Στέκεται μπροστά στό πρόσωπο πού εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Ἄφοῦ πρώτα ὁμολόγησε αὐτή τήν πίστη του, τώρα ἐξομολογεῖται καί τήν ἀδυναμία του. Ἐπιθυμεῖ νά ἀναβλέψει. Νά χαρεῖ τὸ αὐτονόητο. Νά χαρεῖ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μέ τήν ὄραση, πού εἶναι τὸ παράθυρο τῆς ψυχῆς. Μέ τήν πίστη του πρὸς τόν Ἰησοῦ κερδίζει καί τή σωματική καί τήν πνευματική ὄραση. Ἀξιῶνεται νά δεῖ ὄχι μόνο τόν ὑλικό κόσμο ἀλλά καί τόν Ἴδιο το Δημιουργό αὐτοῦ τοῦ κόσμου νά στέκεται μπροστά του. Μέ τήν πίστη του ἀνοίγονται τὰ μάτια καί τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς, γιά νά εἰσοδεύσει στήν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ, γιά νά γευθεῖ τή σωτηρία.

Ἡ κραυγή τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς εἶναι μία προτύπωση τῆς μονολόγιστης εὐχῆς. Ὅπως ὁ τυφλός ἔτσι καί κάθε πιστός φωνάζει τό: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με», τό ὁποῖο οὐσιαστικά εἶναι ἴδιο μέ τό: «Ἰησοῦ υἱέ Δαυΐδ, ἐλέησόν με». Στή δύσκολη καθημερινότητά μας αὐτή ἡ σύντομη καί ἐξαιρετικά περιεκτική προσευχή εἶναι ἡ ἀναπνοή πού ἐξασφαλίζει τό ὄξυγόνο τοῦ οὐρανοῦ στήν ὑπαρξή μας. Στήν ἀλλοπρόσαλλη πραγματικότητα πού ζοῦμε ἔρχεται ὡς διαβάτης καί ἐπισκέπτης ὁ Ἰησοῦς. Μήν τόν ἀφήσουμε νά περάσει ἀδιαφορῶντας γι' Αὐτόν. Ὅσα ἐμπόδια καί ἄν ὀρθώνονται μπροστά μας, μή σταματήσουμε νά φωνάζουμε σάν τόν τυφλό τό: «Ἰησοῦ υἱέ Δαυΐδ, ἐλέησόν με» ἢ σάν τούς πατέρες μας τό: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ Κύριος θά μᾶς ἀκούσει. Θά μᾶς πλησιάσει. Θά ἰκανοποιηθεῖ μέ τήν πίστη πού θά βρεῖ μέσα μας καί θά μᾶς πεῖ τό πολυπόθητο: «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Ἀμήν.